

Vodník Matouš

Vodník Matouš byl odjakživa podivín.

Aspoň to o něm říkali vodníci z okolí, protože dělal všechno naopak. Z rybek a raků ve svém rybníce si neudělal sluhy jako ostatní, ale choval se k nim, jako by to byli jeho kamarádi.

Starému hrnčířovi, který měl chaloupku hned u vody, za celý rok neprovedl žádnou neplechu, a dokonce když mu po prudké bouřce spadl kus plotu, za jedinou noc mu ho opravil.

A když se u Počůvadla konala večer taneční zábava (takové štěstí, tak snadno mohl přilákat lidi k vodě a stáhnout je za nohu dolů!), posadil se ve světle měsíce na dno a užasle sledoval tanečníky. Možná že si ho někdo i všiml, a to je věru velmi zlé! A potom, když všichni odešli, točil se ještě dlouho po rybníce a šeptal si sám pro sebe: krok – sun – krok, krok – sun – krok.

„Dělá nám jen ostudu,“ rozčiloval se vodník Barnabáš na velkém vodnickém sněmu. „Znám vodníky z celého Hronu, ale něco takového, to jsem ještě jakživ neslyšel! Vsadím se, že ve svojí komůrce nemá ani jediný hrneček s dušičkou.“

„Blázen je to!“ přidal se Vlnka. „Co že nemá ani jedinou dušičku, vždyť on se poctivému vodnickému řemeslu ani věnovat nechce. Minule jsem ho náhodou zahlédl, když jsem se plavil k Hronu, jak se dal do řeči s člověkem. Ten člověk mu podával jakési lahvičky, kdoví co v nich bylo, určitě nějaké

čáry. Matouš mu za to dal košík sušených bylinek a prý, jen si je vezměte, jsou léčivé, nasbíral jsem je u rybníka... No nerozčílilo by vás to?“

Ba že rozčílilo. Všichni vodníci kroutili hlavami a rozhněvaně rozhazovali rukama. Kamarádit se s lidmi doteď nikdy nikoho ani ve snu nenapadlo. A vůbec, kde je Matouš? Proč nepřišel na vodnický sněm? Měli by ho vyloučit!

„Když o tom ale teď přemýšlím,“ ozval se náhle vodní čaroděj Valdemar a všichni najednou zmlkli, protože si ho velmi vážili, „od té doby, co má Počúvadlo na starosti Matouš, nejsou tam žádné problémy. Všichni si tam spokojeně žijí, ryb je v jeho rybníce víc než kdekoliv jinde. Dokonce se tam usídlili i candáti a okouni, které už téměř nikde jinde nenajdete.“

Barnabáš s Vlnkou ale už měli na Počúvadlo zálsusk a takovéhle řeči jim nebyly po chuti. Proto se znovu snažili všechny přesvědčit, jakou ostudu jim ten podivný vodník dělá.

Kromě Valdemara se všichni shodli, že Matouš nikdy nebyl pořádným vodníkem a že v poslední době si toho už dovolil příliš. A proto se dohodli na poslední zkoušce. Do sítky z vodních řas mu zabalili pár hrnečků. Tento týden se u jeho rybníka bude znovu konat taneční zábava. A když alespoň do jednoho hrnečku uloví dušičku, bude mu odpuštěno a nechají ho dál pečovat o Počúvadlo. Takový úkol je přeci pro každého vodníka hračka, ale pokud ani toto nedokáže, vyloučí ho z vodnického cechu. A ať si pak jde, kam chce!

A tak se i stalo. Štice dali na starost doručit Matoušovi sítku s hrnečky. Za týden se vodníci zase setkají a do té doby musí mít Matouš alespoň jednu dušičku.

Když ten večer dostal Matouš hrnečky i se vzkazem, poděkoval rybě a dál si prohlížel lahvičky s barvami, které vyměnil se starým hrnčičem za košík přesličky a kostivalu. Byl tak zaujat novým darem, že ani pořádně neposlouchal, co mu štika říkala.

„Ano, ano, neboj se... splním,“ řekl rybě, ale přitom si zkoušel, jak se modrá barva nabírá na tlustý štětec. To bude něco! Teď si pomaluje Počúvadlo, jakými barvami bude chtít. A hned přimaloval bílému leknínu modré okraje.

„Pěkné je to,“ pochvaloval si, takový leknín neroste na žádném jiném rybníce. Napadlo ho, co by na to asi řekli ostatní vodníci, dobře věděl, že ho nemají rádi. Při pohledu na dalších sedm lahviček s barvami na ně ale rychle zapomněl. Teď zkusí, zda se dají rybkám na šupiny namalovat barevné proužky.

Na Počúvadle bylo ten týden veselo. Rybky se honily a hádaly, co je která zač, protože byly tak pomalované, že se navzájem ani nemohly poznat.

Kapři měli červeno-bílé proužky, cejni zelené tečky, okoun byl modrý a sumec, Matoušův nejlepší přítel, měl na sobě všechny barvy, které vodník dokázal namíchat. Jak se ale rybám postupně smývaly barvy ze šupin a Matoušovi se vyprazdňovaly lahvičky, nadešel čas, aby splnil úkol, který mu uložili ostatní vodníci.

„Nenaplnil jsi jediný hrneček,“ řekl mu čaroděj Valdemar, když ho přišel koncem týdne navštívit.

„Podívej ale, jak jsem je krásně vyzdobil,“ pochlubil se Matouš. „I hrnčičovi z chaloupky u rybníka se líbily. Nejvíc jsem jich udělal namodro, jen sem tam jsem dal žlutou nebo zelenou ozdobu. Prý se takové dělají až v daleké Modre.“

„Jsou opravdu moc pěkné,“ přisvědčil Valdemar, „i já bych chtěl tak umět malovat.“

„Jsi přeci čaroděj,“ podivil se Matouš, „můžeš si přičarovat, co se ti zlíbí.“

„Na některé věci kouzla nestačí,“ usmál se Valdemar. „Musíš je dělat s láskou a dlouho, aby ses je naučil. Když si je jen rychle vyčaruješ, nemáš z nich radost. Ne nadarmo se říká, že řemeslo má zlaté dno. Ale o tom jsem si s tebou povídat nepřišel. Víš, že si na tebe ostatní vodníci stěžují?“

Čaroděj vyprávěl Matoušovi všechno, co se událo na sněmu, jak ostatním vodníkům vadí, že se kamarádí s lidmi, i to, že ve své komůrce nemá jediný plný hrneček s dušičkou. Nejlepší by bylo, kdyby z Počůvadla sám odešel.

